

Sygn. akt III Cz 1053/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Barbara Braziewicz

Sędziowie: SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy egzekucyjnej z wniosku Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Celnej w S., (...) Spółki Akcyjnej w M., Banku (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko R. F.

w przedmiocie wniosku Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K. oraz Skarbu Państwa – Dyrektora Izby Celnej w S.

o rozstrzygnięcie zbiegu egzekucji

na skutek zażalenia wnioskodawcy Skarbu Państwa - Dyrektora Izby Celnej w S.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt I Co 261/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Barbara Braziewicz SSO Lucyna Morys – Magiera

Sygn. akt III Cz 1053/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 12 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy w Żorach wyznaczył komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K. jako organ właściwy do dalszego łącznego prowadzenia egzekucji przeciwko dłużnikowi R. F. na podstawie wskazanych w sentencji postanowienia tytułów wykonawczych sądowego, administracyjnego i bankowych, w trybie właściwym dla tego organu, utrzymując w mocy dotychczas dokonane czynności egzekucyjne.

Uzasadniał, iż Dyrektor Izby Celnej w S. prowadzi egzekucję administracyjną odnośnie kwoty 543zł, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Żorach – 2626,41zł, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K. – 14128,24zł oraz on właśnie rozpoczął postępowanie egzekucyjne w styczniu 2013r., najwcześniej i jest ono najbardziej zaawansowane. Jako podstawę prawną orzeczenia wskazano art. 773 § 1 kpc.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia wniósł Dyrektor Izby Celnej w S., domagając się jego uchylecia i zarzucając, że w sentencji nie wskazano jednoznacznie, czy administracyjny organ egzekucyjny winie przekazać komornikowi akta spraw celem prowadzenia egzekucji wyłącznie z prawa majątkowego do którego nastąpił zbieg, czy też do całego majątku dłużnika.

Zdaniem skarżącego regulacja art. 773 § 1 kpc po nowelizacji przepisu wymusza konieczność zawarcia w orzeczeniu takiego rozstrzygnięcia, a jego brak powoduje niemożność prawidłowego prowadzenia egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie było zasadne.

Wbrew stanowisku skarżącego sentencja zaskarżonego postanowienia sformułowana jest jasno i prawidłowo oraz koresponduje ze wskazaną wyżej regulacją. Tym samym zarzut spowodowania przez to orzeczenie w obrocie nieprawidłowości w postępowaniu egzekucyjnym nie był słuszny.

Godzi się wskazać, iż na gruncie prawa egzekucyjnego nie ma podstaw do konstruowania instytucji zbiegu sposobów egzekucji, co pozwala stwierdzić, że egzekucja prowadzona przez poszczególne organy egzekucyjne stanowi nierozdzielną całość.

Gdyby dalsza egzekucja miała toczyć się łącznie tylko w odniesieniu do składnika majątku dłużnika, do którego nastąpił zbieg, zbędne byłoby uwzględnianie stopnia zaawansowania każdego ze zbiegających się postępowań egzekucyjnych - wystarczyłoby zbadanie, który organ pierwszy dokonał czynności egzekucyjnej. Przy takim rozumieniu zakresu łącznie prowadzonej egzekucji, bezcelowe byłoby również orzekanie, które z podjętych dotychczas czynności egzekucyjnych pozostają w mocy.

Zaznaczyć należy, iż pogląd, że ustawodawca w art. 773 § 1 k.p.c. miał na względzie dalsze łączne prowadzenie egzekucji w całości znajduje oparcie w art. 774 i 838 k.p.c. Przemawia również za nim wykładnia historyczna. Przyjęcie odmiennego rozwiązania prowadziłoby do sytuacji, w której toczyłyby się równoległe dwa postępowania egzekucyjne, co powodowałoby konieczność uzyskania przez wierzyciela dwóch tytułów wykonawczych, do czego nie byłoby podstaw w art. 794 k.p.c., przy założeniu, że nie ma zastosowania art. 793 k.p.c.

W tej sytuacji doszłoby także do kolizji z art. 803 k.p.c. Ponadto prowadzenie dwóch równoległych egzekucji stwarzałoby niebezpieczeństwo kolejnych zbiegów, hamujących postępowanie i odwlekających realizację tytułu wykonawczego; rodziłoby też trudności w dostępie do akt sprawy egzekucyjnej oraz problem komunikacji pomiędzy dwoma organami egzekucyjnymi (tak: postanowienie Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 20 grudnia 2011 r. III CZP 46/11, LEX nr 1126433).

W świetle powyższego poglądu, który Sąd drugiej instancji w składzie rozpatrującym niniejszą sprawę w całości podziela oraz wobec brzmienia powyższych regulacji prawnych, zażalenie należało uznać za bezzasadne.

Z tych przyczyn zażalenie organu oddalono na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Barbara Braziewicz SSO Lucyna Morys – Magiera